

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izven nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 59.

V Ljubljani, v torek 12. marca 1889.

Letnik XVII.

„Vsa slava, poljska trava.“

Tako mere danes vsklikniti laški ministerski predsednik Francesco Crispi in z njim vsi oni Italijani, koji so sanjarili o vevlastni moči in svetovnem poslanstvu zedinjene Italije. Mi smo bili, razmisljujoč razmere laške stvarno in trezno, v slovenski žurnalistiki skoro osamljeni, prorokujoč žalostni konec laški vojski v Afriki in vevlastnemu napihovanju v Evropi. Dogodjaji so to potrdili. Italija nahaja se v hudi narodnogospodarski krizi, iz koje ji ni nova preosnova ministerstva ne pomôre.

Zjedinjenje Italije skovala je revolucija in rop, in laški narod je to stalo neizmernih žrtv. L. 1854 v krimski vojni vrnila se je Italija med vevlasti, leta 1859, 1860, 1866 in 1870 dovršila je konečno svoje državno zjedinjenje. Od te dôle pričelo se je v prej redovitni in krasni Italiji pojavljati siromaštvo, koje tisoče in tisoče marljivih Italijanov podi iz domovine v severno Ameriko. Po nekaterih južnih pokrajinah, osobito v Kalabriji, Apuliji in Siciliji, opuščajo najemniki, ker ne mogó plačati najemnine, najete pristave, živino in pohištvo ali pa vse prodádó z obleko vred, da bi le mogli vkup spraviti potrebni denar za prevoznjo čez morje v Ameriko — ter ondi vsaj kot sužnji bogatih naseljencev životariti bedno s svojimi rodbinami.

Minister Crispi nazivlje sicer te uboge naseljence sramoto Italije ter hoče s posebnim zakonom preprečiti to izseljevanje Lahov — kajti to pomeni samomor Italije. Crispi, koji je to bédó laškega ljudstva zakrivil sam z liberalnimi pristaši vred, ima še najmanj prava také govoriti.

Narodno-gospodarski upadek in vsled tega mali državni dohodki, to je pravo lice te vrto-glave politike. Gospodarski upadek in siromaštvo v Siciliji, v Sardiniji, Kalabriji, Apuliji in Campagni „Felice“ je istinito že grozovito in raste od dne do dne. Ako tako hudo ni v srednji Italiji in na Toskanskem, razširja se pa tem huje in čutljiveje bédó med kmetskim ljudstvom v sicer rodovitnem Piemontu, v Lombardiji in na Beneškem. Grozovita

pellagra in tifus vsled lakote razsajata vedno ljuteje. Toda kmetsko ljudstvo plačuje kakor mezeg in trpi kakor brezorožni osel. Ne tako meščanski proletarijat. Ta kriči: Ali dela, ali pa uničenje! —

Toda vladajoči krogi se za to še brigajo ne; za bédó so tudi drugodi slepi, ne samo na Laškem. Tisoče in tisoče ljudi umira gladu, in vlada, da bi pokazala svetu svojo moč in slavo — potrošila je dvanajst milijonov samo za sijajni sprejem nemškega cesarja Viljema po Laškem in v Rimu.

Nemški general Bronsart, ki je postal mestu Waldersee-ja nemški vojni minister, tiral je tudi Italijo v velikanske vojne priprave in vsled tega v ogromne dolgove.

Ljud mori glad in kuga, v Kvirinalu pa prirejajo sijajne, dragocene plesse. Rimska aristokracija je dostojnim načinom odgovorila na tako počenjanje; k dvornemu plesu razposlanih je bilo minoli teden 4000 povabil, in na ples prišlo jih je samo 200 dam in 1250 gospodov, osobito državnih uradnikov in na ples komandovanih častnikov. Rimsko plemstvo, udano sv. Očetu, ni prišlo na ples in je raje darovalo ubogim.

Kaj neki zdaj? V sobotni številki objavili smo brzobjavko iz Rima, da je ministerska kriza rešena. Pokazalo se je, da Crispi ni mogel računati na pomoč mirnejših konservativcev, kakor so Perazzi, Bertole-Viale in Saracco. Utvoril je torej radikalno vlado. Radikalec Seismit-Doda prevzel je finance, radikalec Giolletti zaklad, radikalec Finali javna dela; ostale portfelje obdržé dosedanjí ministri.

To ministerstvo je torej popolnem strankarsko; proti njemu bodo odločno stali desnica pod vodstvom markiza Rudinija, morda tudi socijalisti in republikanci, dalje frakcija Nicotere in Baccarinijeva. Crispi se torej more zanašati na dobro tretjino v zbornici; tri petine poslancev imel bode proti sebi, ko bi hotel delati poskuse z novimi povišanimi davki. Zbornico razpustiti in razpisati nove volitve si menda ne bode upal, ker v sedanji razburjenosti po Italiji bi lahko nastala anarhija.

Trocarska zveza bila bi omajana in opozicija

dospela bi do večine. Kakor je zdaj kabinet sestavljen, možno bode Crispiju samo dalje klobasariti, a ne vladati. Zabredel bode vsled strankarske vlade v še večje skrajnosti, in ako noče poseči k poslednjim virom, pomedla ga bode v bližnji dólbi z njegovo rudečarsko tolpo nova kriza.

Crispi, ne da bi bil prisiljen k novemu drž. posojilu in zvečšanju davka, imel bi še jedno skrajno sredstvo: polastiti se imenja revčkov, bolnikov, vdov in sirot. Na Laškem ostalo je iz srednjega veka do današnjega dne nad 20.000 — opere pie — blagotvornih društev in verskih ustanov, koji imajo premoženja tri tisoč milijonov! Kdor je oropal legitimno dinastijo, cerkveno državo in redove, kdor je odrli kmeta in ožulil delavca do kože, ne bode se obotavljal v skrajni potrebi, če treba, in obral bode: vdove in sirotke. Tri milijarde niso tako-le kaka smet, radikalni liberalci si bodo pa mislili: „a près nous la déluge!“ (Za nami potop.) Bodo li dopustili Italijani to sramoto, ne ukrenejo li, dokler je še čas s proticerkvene in revolucijske poti? Danes je na to odgovoriti povsem težavno.

„Slovensko društvo.“

(Konec.)

△ Doslej se je vse mirno in redno vršilo, po govoru g. dr. Tavčarja pa bi se imela vršiti volitev predsednika in odbornikov, in ta je dala povod dolgemu posvetovanju in pogajanju, ki je trajalo čez 1. uro popoldne. Na mizi je namreč ležala tiskana lista kandidatov, konservativna stranka pa je zahtevala četvero svojih odbornikov v odboru. Tej zahtevi ni bilo nobenega ugovora, toda kateri štirje gospodje naj bi se izpustili iz predložene liste, o tem se zbor ni mogel zjediniti. Eui so želeli tega, drugi drugega. Da bi precéj razburjene duhove nekoliko pomiril, oglasil se je g. ravnatelj in mestni odbornik Fran Povše ter povdarjal primerno velike zasluge slovenske duhovščine za probujenje in napredek naroda. Gospodje, naglašal je govornik,

LISTEK.

Dragotin Dežman — Slovenec.

Mihael Dežman, ljubljanski trgovec, stric Dragotinov, bil je Metelku prijatelj in podpornik in je Metelčico tolikanj čislal, da je svojo hišo dal si opisati v njej z reki iz sv. pisma, in dobil na svoj grob napis v Metelčici, v katerem je tudi povedano, da je bil prijatelj homeopatiji in slovenščini (Jeziknik XI. 1873, str. 111).

Tako je bil tudi ranjki Dragotin prijatelj slovenščini in pisatelj najprej po „Novicah“ v vezani in nevezani besedi. Očitno se je oglašil n. pr. v „Novicah“ l. 1844., št. 94 v pesmi: „Žalovanje ob smerti Franca Hladnika“, dosluženiga vodja c. kr. gimnazija v Ljubljani, praviga člana c. kr. kranjske kmetijske in bavorske botanske družbe itd. s celim podpisom: Dragotin Dežman. Ravno tako v „Novicah“ l. 1845., št. 6 v pesmi: Predica. V št. 14 se nahaja podpisan Dragotin Dežman v pesmi: Zvonček (ponatisnjena tudi v Ber. Slov. za IV. gimn. razred l. 1852.). Hrepenenje je pesem v št. 25 istega leta z znakom „D. iz Dunaja“.

Posebno iskreno popeval je v „Sloveniji“ l. 1848., št. 1: Še Slovenija ni zgubljena. D. — L. 1849. v št. 1: Slava Slavjanam. D. — Predrag in Nenad, serbska narodna, l. 4. 5. D. — L. 1850. je Dr. D. v št. 16, 17 spisal: Dr. Fr. Miklošič in staroslovansko jezikoslovje. — V Bleiweisovo Slov. Berilo za I. gimn. razred l. 1850. je priobčil: Notranjske gore in Cirkniško jezero, str. 123—132. — V „Novicah“ l. 1850., str. 184—211 čvrst spis: Slovenske narodske pesmi v nemško prestavljene po Anastaziju Grünu, kjer mu kritikarju dr. Bleiweis pravi: Naš visoko učeni in v slovenskim slovstvu obširno izvedeni rodoljub g. D. (Vid. Slov. Berilo IV. gimn. razreda str. 114—117).

Kadar je dr. Bleiweis bival na Dunaju v zborovanju, vredoval mu je „Novice“ takrat Dežman. — V Bleiweisov Koledarček l. 1854. je spisal Dragotin Dežman: Valentin Vodnik str. 29—37 kratko pa krepko, in zležil pesem: Blesko jezero str. 59—61. — V Koledarček l. 1855.: Proklete grablje. Po narodni krajnski povedki str. 55—57. — V Koledarček l. 1856.: Janko eigan. Balada str. 58—61. — Sodeloval je pri Cigaletovem nemško-slovenskem slo-

varju ter zanj sestavil prirodoepisno imenoslovje (Dež. ali Dežm. Vorw. IX).

Koliko je sicer pisal v „Novicah“ in v „Sloveniji“ slovensko, ne vém. To pa vém, da se je brž jel umikati, ko sta v slovenskem slovstvu prikazovati se jela dr. Toman in dr. Costa n. pr. v Zgodovinskem društvu, o Vodnikovem spomeniku itd., vzajemno z dr. Bleiweisom, in da se je naposled popolnoma umaknil v tabor nemškutarski. Vzrok temu bila je nesrečna — politika! J. M.

Ptičja svatba.

„Vrabc, kaj te neki moti,
Lahkoživa ti žival,
Komaj sneg nam prav je s poti,
Že si ženo si izbral!“

Stritar.

Ne samo med ljudmi so svatbe, temveč i med ptiči. Baš danes, kakor se pripoveduje, proslavljajo ptiči tak dan, prvega so pa vže pred štirimi tedni.

Bil je neki pastir, šetal po gozdu ter ondi videl mnogo ptičev, ki so vsi letali v jedno stran. Šel je za njimi in uvidel, kako sedi na hrastu orol in okoli njega vsi drugi ptiči. — Prišli so godei in počeli igrati. Ptiči se spoprimejo ter jamejo ple-

vsem je znano, v koliki meri je duhovščina vedno podpirala posvetno razumništvo v narodnem boju vsa leta ustavnega življenja. Tudi so še v žalostnem spominu ona leta, ko se je narod razcepil v dve stranki in vsled tega podlegel nasprotnikom. Ne delimo torej svojih moči, delujmo složno pod jednim praporom, kateri je blagi pokojnik in nepozabljeni oče slovenskega naroda dr. Janez vitez Bleiweis vedno krepko držal v svojih rokah. In na tem praporu bil je napis: vse za vero, dom, cesarja. Gospodje duhovniškega stanu so danes pokazali v polni meri svojo spravljivost, ker so v obilnem številu prišli k shodu, poznajo „Slovenskega društva“ važnost in potrebo. Ti zastopniki pa ne govoré le v svojem imenu, temveč v imenu vse konservativne stranke, h kateri pripada tudi mnogo posvetnega razumništva. Opravičena je torej tudi njihova zahteva, da so v odboru razmerno zastopani in morejo pri svojih somišljenikih opravičiti postopanje svoje.

Na to se je oglasil še g. Andrej Kalan rekoč v bistvenem: Vzor Jugoslovana nam je vsem, tudi Vam, djakovski vladika Strossmayer. Ta je letos zopet pisal svojim vernikom prelepo poslanico, ki na podlagi papeževe okrožnice gledé prave svobode krasno piše o idealih, ki naj vodita narod v boji za obstanek. Ta idejala pa sta ljubezen do Boga, torej neomahljivo versko prepričanje, in ljubezen domovinska. Bog in narod je njegovo géslo, katero on zapušča svojemu narodu kot oporoko, zadnjo željo. In to géslo bodi tudi nam sveto, da delamo za narod vsak na svojem polji, vsak po svojih močeh, a pred očmi imejmo eden in isti namen. Mi duhovniki ne vsiljevali bi se nikamor v javnem življenju, ker imamo v svojem poklici dovolj dela, ko bi imeli zagotovilo, da bode posvetno razumništvo vedno in povsod zagovarjalo vse svetinje našega naroda, katerega vsi ljubimo z jednako ljubeznijo. Radi Vam prepustimo vodstvo in hodimo za Vami kot združena falanga, toda uvažujte tudi naše želje in zahteve.

Konečno je gosp. Svetec v kratkih in mirnih besedah naglašal zasluge duhovščine, ki je bila vedno in povsod najmočnejši stebel slovenskega naroda, ki je vedno krepko in neomahljivo podpirala posvetno razumništvo proti našim nasprotnikom. In zastopniki tukaj govoré gotovo v imenu vseh in govorili bi proti svoji vesti, ko bi se ne mogli opravičiti pred svojimi tovariši. „Dajmo duhovščini — nadaljeval je v narodnem boju osiveli veljak — belo polo, in na to naj ona zapiše vse svoje želje in zahteve, mi je smemo z mirnim srcem podpisati.“

Tudi po teh mirnih besedah ni bilo moči kompromisa doseči. Mnogi zborovalci so odhajali in konečno se je sklenilo, da se zborovanje preloži za kakih štirinajst dni ter na primeren dan zopet skliče ustanovni zbor. Mej tem pa naj bi se obe stranki sporazumeli o kandidatih. — Gosp. dr. vitez Bleiweis je dobil od celovških Slovencev nastopni telegram: „Srčno pozdravljamo ustanovitev Slovincem prepotrebne političnega društva. Čas je, da stopimo na pozorišče in skupaj varujemo svoje svetinje in pravice. Vsem kličemo: Živio!“

Govor poslanca dr. Poklukarja v državnozborni seji dne 1. marca t. l.

(Dalje.)

Ker so se tukaj storili sklepi, s katerimi so se naložili prispevajočim okrajem konkurenčni doneski, treba je bilo za ta deželnozborni sklep Najvišjega potrjenja. Zaradi tega so se spisi poslali ministerstvu notranjih zadev. Tu pa je menda zadevo rešil kakov mlajši uradnik, vidi se vsaj, da se ni oziral na dosedanjo rabo in besede cestne postave, ki je veljavna za Kranjsko. Zahteval je namreč, da se z nova prično konkurenčne obravnave s prispevajočimi okraji, dalje, naj se prašajo vojaške oblastni o primernosti preložitve. To vse po besedah postave ni utemeljeno. (Prav res! na desnici.) Cesta je jako važna, obravnave se vrše od leta 1854, in ko smo po velikih težavah prišli do tega, da bi bili mogli že prihodnjo spomlad pričeti z zgradbo, naleteli smo na te birokratične, v ničemur opravičene težave v ministerstvu notranjih zadev, kjer imajo vendar tudi ravnoisto korist, ako pospešujejo preložitev za življenje nevarne cestne proge, namestu da bi jo ovirali s popolnoma neutemeljenimi zaprekami.

Dovoljujem si tedaj prositi ministerskega predsednika kot načelnika ministerstvu notranjih zadev, naj vendar gleda na to, da se ne bodo delale prav nepotrebne težave pri podjetjih, ki so gotovo sposobne pospeševati deželno blagostanje.

Ker sem že pri cestnih stavbah, z zahvalo priznavam, da vlada nekako dobrohotno ravna gledé cest z enim delom naše dežele, ki je tudi najbolj zanemarjen.

Za državno cesto mej Ljubljano in Karlovcem ter Ljubljano in Zagrebom so se predlagale in sklenile poprave, ki se izvršujejo blizu dve leti sèm ter so proračunjene še na daljšo vrsto let. V tem oziru bi prosil gospoda ministerskega predsednika kot vodjo ministerstva notranjih zadev, naj vendar ne določuje tako majhnih obrokov za izvršitev takih poprav, ki se s tem le podražijo. Sedaj imamo podjetnika, kateremu so na razpolaganje vrli delavci. Istrijanec je, preskrbljen z izvanredno dobrimi istrskimi zidarji, ki izborno izvršujejo svoje delo. Ti ljudje so si napravili barake, v katerih imajo orodje, svojo kuhinjo; delavci so vsi zbrani. Del prege je gotov, vreme ugodno, delalo bi se lahko še mnogo. Čujem, da bi bili gotovi podjetniki zadovoljni, ako bi se jim izročilo delo, tudi tedaj, če se jim dá plačilo dve leti pozneje. Priporočam tedaj, da se pospeši ta zadeva ter spomladi pravočasno razpišejo dela, da se tedaj, ko nastopi lepo vreme, more takoj pričeti delo ter tudi nepretrgano dovrši. (Prav res! na desnici.)

Omeniti hočem tukaj predmet, ki se je lansko leto precéj temeljito razpravljal. Državna cesta iz Ljubljane v Novo Mesto do Metlike proti karlovski cesti je ena najčudnejših mogoče v celi državi. Poiskala se je naravnost vsaka gora, vsak hrib ter čez nje napravila cesta. Znano mi ni, zakaj; mogoče, da se je po načelu onih časov takó naklonil ljudem zaslužek za predprego. Del teh poprav se je sicer pričel, to priznavam. Osobito na Gorjancih in na zagrebški cesti iz Novega Mesta proti Kostanjevici so trije strmi klanci, kjer je moral človek stopiti iz

poštnega voza ter peš iti, da je prišel na vrh. Enake razmere pa so sedaj še skoraj na celi progi od Ljubljane do Novega Mesta. Tu je najprvo Kapiteljski klanec, potem pa cela vrsta do Medvedjeka v zatiškem okraji, ki se je preložil.

Od Ljubljane doli se je pustil tudi še jako strm klanec pri Višnji Gori. Z eno besedo, to progo priporočam vladi, naj se temeljito na-njo ozira ter preloži vse klanec. (Dobro! na desnici.)

(Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. marca.

Notranje dežele.

Cesarjeva brzojavka Moltkeju se smatra v vladnih dunajskih krogih kot dokaz, da hoče Avstrija vstrajati pri svoji dosedanji politiki. Dotično brzojavko je poprej presodil in odobril skupen ministerski svet.

Domobransko ministerstvo bo neki še v tem zasedanju državnemu zboru predložilo svojo zahtevo za sredstva, da se napravijo domobranstvu puške-repetirke. Vsak mesec se jih bo napravilo 30.000, kot prvi rok pa bo minister tirjal eden milijon goldinarjev.

Vsled dunajske vesti, da bodo *delegacije* sklicane začetkom junija na Dunaj, preté vladi nasprotni madjarski listi, da bo to le tedaj mogoče, ako se bo izvršila še pred proračunsko razpravo prememba v ogerskem ministerstvu. Srditost tega časopisja zoper Tiszo je vedno večja.

Vnanje države.

Srbsko kraljico so predčeraj pričakovali v Odesi. Dotična brzojavka pravi, da bo kraljica najkasneje v torek dné 12. t. m., to je danes, odpotovala v Bukarešt in odtod v Belgrad. Tudi iz srbske prestolnice se v tem smislu poroča. Regentstvo neki ne bo nepogojno zoper takov poskus kraljice. Z zapeljive strani se zagotavlja, da obsega vsopred, kateri je kralj sklenil z regenti, točno izražene določbe gledé kraljice, kateri se le pogojno dovoljuje povrnitev v Srbijo. Kaj natančnejšega se še ne vé v tem oziru. Peterburški diplomatski krogi trdijo, da je kralj Milan pred prestolnim odstopom skušal približati se ruskemu dvoru. Posrečilo se mu ni to, ker je odločno tirjal car, naj pokliče nazaj Natalijo. Napačno ne sodi, kdor meni, da bi se ne bil še tako nujno odpovedal Milan, ko bi bil imel nekaj upanja, da se bo mogel sporazumeti z Rusijo. Pri-sega, katero so storili pri nastopu regentje, se glasi: „Vsled imenovanja od Nj. veličanstva kralja Milana I., katero je utemeljeno v čl. 70 ustave, pri-segamo pri nastopu kraljeve oblasti podpisani regentje pri Bogu vsegamočnem, pri vsem, kar nam je sveto in najljubše na tem svetu, da bodemo do polnoletnosti Nj. veličanstva srbskega kralja Aleksandra I. vestno izpolnivali svoje dolžnosti kot regentje v korist narodu in prestolu, da bodemo Aleksandru I. zvesti, podpirali njegov prestol in vladali po ustavi in deželnih postavah. Da je ta prisega naša odkritosrčna, kličemo Boga Gospoda za pričó, kateremu bodemo morali sodnji dan račun dati. Kakor resnično nam Bog Gospod pomaga! Amen!“ Dotično listino so podpisali regentje in nadduhovnik Pavlovič, ki jih je zaprisegel.

Pomenljiv za razmerje med *bolgarskim* ministerskim predsednikom Stambulovom in princem Koburškim je razgovor, ki se je vršil mej njima pred nekolikim časom. Princ je k sebi poklical Stambulova ter ga prosil, naj predružači ministerstvo ter vanj pokliče nekaj konservativcev in Radoslavovcev. Stambulov o tem ni hotel ničesa slišati sklicevaje

sati; najprej orel s svojo samico, in na to vsak ptiček s svojo. Pastirju je to všeč ter vsklikne: „Oj!“ — Ko ga ptiči ugledajo, hoteli so ga ubiti, toda orel ga je branil, rekoč: „Nikomur ne smeš povedati, kar si videl, toda pridí vsako leto na sve-tega Gregorija dan pod to drevo, kopaj pod njim, našel bodeš veliko bogastvo, toda jama moraš vselej zakopati!“ Dal mu je na to poln klobuk zlatega denarja; pastir pa je ubogal orla, in je to povedal stoprav na smrtni postelji.

V dan sv. Gregorija (12. marca) ali v dan sv. Valentina (14. februarja) imajo ptiči gostije in svatbe; Slovenci pravimo, da se v dan sv. Gregorija ptiči ženijo in prične pomlad. Ženijo se pa osobito ti ptiči, ki so lani zlezli iz gnezda, toda samo taka samica dobi moža, katera zná peti, kakor ji drugi ptiči pojo naprej. Običajno je to izbran zbor pevec — slavčki, škrljančki, penice, liščki, drozdi, kosi itd., koji sedé na brezovih vejah v črnih, pepelnatih, sivkastih in pestrh suknjicah. Oj, to je veselje in radovanje po vsem lesu! Razjarjeni ptički-peveci svatujejo, prepevajo in se radujejo; v izobilji imajo kolačev in vino pijejo iz krasnih kupic. Ko se pa napijejo, pomečejo kupice, koje potem iščejo deca ter je nabirajo, da bi imeli srečo pri ptičkih.

Kdor v ta dan vidi parček ptičkov, ima povsod srečo; kdor pa vzré samotnega ptička, tega čaka kmalu smrt.

Narodne pesmi pripovedujejo o ptičjih svatbah jako šaljivo; tudi v Slovincih imamo mnogo takih; istotako nahajamo to pri drugih slovanskih narodih, in izvestno je, da so te pesmi o ptičjih svatbah povsem slovanskega izvora. Velikorusi n. pr. popevajo svatbo čapovo s prepelico; pri galskih Rusinih vzame lišček seničico, ali pa kraljica sova prireja svatbo. Pri drugih Slovincih moží zopet kukavica svojo hčerko, pri Srbih snubi vrabec senico, pri Poljakih celo „babo“:

„Pod Varšavo, pod Varšavo,
Oženil se je vrabec z — babo...“

Pri Čehih je brinjevka draga polovica sekaču, koji je še pred časom hotel vzeti za ženo prepelico. Ustanovljena je bila torej svatba na določen dan; sekaču pripal je nalog, iti v vás ter kupiti teleta. Nevesta prepelica dala mu je denarje in sekač se napoti. Potoma se pa izgubi v krčmo in vse zapije do zadnjega bora. Iz krčme gredé pal je ob cesti v žito. Prepelica je dolgo čakala svojega ženina in telička, konečno se razsrdi ter ga gre iskat. Po polji je klicala: „Barto, žen' tele, žen'

tele!“ Sekač se vzbudi, mane si oči, in se prestraši kaj neki poreče nevesta prepelica, ko pride domov s praznima rokama. Da bi jo premotil, dela se, kot bi pred seboj gnal teleta, kakor to delajo kmetje, kadar ženó živino: „Brr-káč, brr-káč“, in kakor takrat, tako še dandanes kliče in se tudi nazivlje brkač.

Zopet druga pesen pripoveduje, ko so praznovali ptiči svatbo, povabljen je bil tudi smrdokavran (udeb) za svata ter si je izposodil od kukavice korono. Ali ko opazi, da mu korona zelo prija, da se mu zelo podá in da ga vsi ptiči zbog tega zelo spoštujejo in čislajo, sklene torej, da korono obdrži in je več ne vrne kukavici. Zaradi tega kukavica neprestano kliče udebu: „Kluku, kluku (porednež)“; toda on se ji smeji, rekoč: „Jdu, jdu, jdu!“ (pojdi, pej, pej!) A tudi o njegovi svatbi jako šaljivo in norčavo pripoveduje narodna poezija češka, ker je vzel šogo.

Ljubko in zajedno nadrobno opisuje svatbo slavčeve poljska narodna pesen, ko mlada pomlad razbija ledove in Vesna, prebudivši se iz sanj, cvetjem kiti dol in log, kjer se raduje i marsikak drag gost ubog. Brdki konopasek in potuhnjeni vrabček bila sta zala druga, mačje oči ali višnjevka ob potoku in bela lilija bili ste družici. Dolžnosti stare

se na vladi ugodni izid zadnjih dopolnilnih volitev. Princ mu je na to rekel, da je dobil mnogo pritožb o postopanju pri volitvah; vladni agentje so v nekaterih slučajih celo silo rabili. Oznachen je odgovor Stambulovov: „Volitve so se vodile, kakor se je to vedno dosedaj godilo; enake pritožbe čule so se tudi zoper ono sobranje, ki je Vašo visokost izvolilo za kneza.“ — Vladno glasilo „Svoboda“ omenja Cankovo avdijenco pri carju Aleksandru III. ter pravi, da carjeve dotične besede pomenijo le slabost ruske politike.

Potrjuje se, da je *nemška* vojna uprava naročila večjo množino pušk pri avstrijski tovarni orožja v Steyru. Iz tega sklepajo diplomatje, da je Nemčija že dogovorjena z Avstrijo o podaljšanju mirovne le do leta 1890 veljavne zveze.

V *francoski* zbornici je poslanec Pelletan interpeloval zaradi preklicanega prognanja vojvode Aumaleskega. Minister Constans je odgovoril: „Bila je častna zadeva za republiko, da je razveljavila naredbi, ki ni bila več opravičena. Vojvoda Aumaleski ni bil kot pretendent prognan, marveč zaradi nekega nesposljlivega pisma državnemu glavarju, za kar je pa triletno prognanje zadostna kazen.“ Govorilo je že več poslancev „za“ in „proti“, konečno pa je bil od vlade zahtevani navadni dnevni red sprejet s 317 proti 147 glasovom. Vladni listi hvalijo ta vladni korak, „Justice“ pa je še pred nekaterimi dnevi trdila, da Carnot nikdar ne more podpisati dotičnega dekreta. Desničarska glasila pravijo, da je poklicanje vojvode Aumaleskega le čin pravičnosti. Zaradi tega desnica ne bo niti za las krenila s svoje dosedanje poti. Cassagnac se odurno izjavlja. „Ako meni vlada“, pravi v „Autorité“, „da bo s tem napravila kupčijo, jako se moti. Vlada je menda nameravala, da se bodo orleanci sedaj obrnili od Boulangerja k vojvodi.“ Boulanger je rekel: „Od nekdanj že sem bil sovražnik vsake postave o prognavstvu, tako mislim tudi v tem slučaju.“ Poslanec Laguerre je celo trdil: „Ako dospemo do vlade, odprli bomo vsem prognanim pretendentom vrata Francije na stežaje.“ — Gotovo je, da se bo sodnijski postopalo zoper Dérouté-a, Riharda Galliana, poslance Laguerre-a, Laisant-a in Turqueta ter senatorja Naqueta zaradi vdeležbe pri tajni družbi.

Italijanski ministrski svet je predvčerajj konečno-veljavno sklenil, da ustanovi poštno in brzojavno ministerstvo. Zarjuje se, da bo vlada pretrgala zbornično zasedanje, kakor hitro bo sprejet popravljeni proračun. Bonghi bo bajé vlado interpeloval o načinu, kakó se je sestavil kabinet. — Zbornica se bo zopet sešla dne 18. t. m.

Iz Budimpešte se poroča, da so Madjari jako vznemirjeni zaradi dogodkov v *Rumuniji*; protidinastično gibanje po celi kraljevini narašča. — Vodja bolgarskih izseljencev Dragan Cankov je naznanil svojim bukareškimi prijateljem, da se bo stalno nastanil v Brajli.

Izvirni dopisi.

Iz novomeškega okraja, 7. marca. „Tako pada list za listom“ mislil sem si dne 3. t. m., ko smo spremili na šmiheljsko pokopališče ondotnega učitelja g. Janeza Novaka. Kot učitelj je bil vesten, doma skrben oče svoji družini, sploh pa poštenjak skozi in skozi in dober katoličan, katera vrla lastnost se med mlajšimi udi učiteljskega stanu žalibog tolikokrat pogreša. Ker je bil tako blag značaj in priljuden, bil je tudi na vseh svojih službah priljubljen. Z duhovščino živel je vedno v slogi bodisi v šoli ali zunaj šole in je rad šel semtrtje v njeno družbo, kjer so ga vedno z veseljem sprejeli. Sploh kazal se je vselej katoličana; kdor pa ljubi svojo

svatbe izvrševala je z veliko gorečnostjo gospa žolna, modra teta.

S kratka, na slavčevi svatbi bili so različni svatje, a tudi godcev ni manjkalo. Mojster lišček je čarobno igral na gosli, dva drozda sta mu pomagala. Kós je kaj prelepo piskal na svojo ljubo piščalko. Mladi čizek očaroval je s klarinetu vso družbo, in srakopér, ta je pihal v fagot ko meh. Na turški boben tolkel je prepeličar, kanarček prebiral je svoje orgeljce in butej trobil je v suhoparni gozdni rog.

Umeje se, da so tudi plesali; samo prepeličica bila je nekoliko bolj pametna in ni plesala ni pela, temveč po plesu je nabirala pri gostih za godce, rekoč: „Pet pedi, pet pedi!“

Rusi vsako leto spomladi napekó pred dnem 40 mučenikov (po našem 21. marca) iz testa male ptičke, podobne škrančkom; mlado in staro gré v ta dan iz hiše ven na dvore, na ulice, trge, na polje, na vás, vrte itd., ter je mečejo v zrak od jutra do večera, klicoč:

„Žavaronki (škranjanci) priletajte,
Krasno Vesno (pomlad) prinesite,
Bodro zimo odnesite!“

A. S.

vero, ljubi tudi svoj narod, to se je videlo na pokojniku, kateremu dodeli Bog večni mir! O kako prijetno je hoditi v šolo, kjer se duhovnik in učitelj tako drug drugega podpirata, kakor je bila pri pokojniku navada! Žalibog, da ta lepa sloga vedno bolj gine in novejši učitelji (so pač častne izjeme, ali so le izjeme) neko mržnjo in sovraštvo do duhovščine že iz pripravnice takoj na prvo službo prinesó. Izjemoma ti čudni nazori boljšim prostor naredé, ali večinoma to sovraštvo ostane in si pri raznih prilikah išče duška. Brezverski duh, ki se sistematično vcepljuje kaudidatom učiteljskega stanu, že v šoli večidel ostane in na deželi še globokejšo korenino požene. Od tod prihaja, da je na deželi prav velikokrat, ako gre za kako versko reč, učitelj vodja duhovniku in cerkvi nasprotne stranke. To nasprotovanje se godi večkrat še celo v pričo otrok; še v šoli učitelj izpodkopava veljavo duhovnikovo in tako nauk, ki ga ta uči. Kaki so nasledki tega početja, si lahko mislimo. Nadalje, ti slabi vzgledi med marsikaterimi učitelji kar zadeva verske dolžnosti! Káko veselje morejo pač imeti otroci do spolnovanja verskih dolžnosti, do sv. maše, do spovedi itd., ako vidijo, da njihov učenik nikdar ne gre k sv. maši, marveč vse take reči stalno zanemarja? Večino sedanje spridenosti med mladino ima na vesti naša protiverska šola, ki deluje sistematično na to, da se mladini katoliška cerkev pristudi. Kaj čuda tedaj, ako se liberalci in framasoni tako energično za njo potegujejo. Hudo je že zdaj, ali še žalostneje postane, ko še ta peščica krščanskih učiteljev izumre in mlajši brezverni njihovi tovariši povsod očitno pokažejo svoje brezverske nazore, ki se zdaj kolikor toliko vsaj očitno še prikrivajo. Nekateri pa že zdaj mislijo, da se smejo očitno pokazati v svojem sovraštvu do cerkve, kar se je posebno v zadnjem boji med liberalci in konservativci pokazalo. Zato se sme že zdaj srečno imenovati tista fara, ki ima za učitelja moža, ki vsaj zoper cerkev in njene služabnike ne deluje, akoravno je ne spoštuje in po njenih naukih ne živi. Dobro je, da tega z besedo ne podira, kar cerkev uči. Gorje pa fari, kjer zna brezveren učitelj preslepiti ljudstvo! Tu se mora pač duhovnik vprašati, ali je bolje, da pridem še kedaj z učiteljem v dotiko, ali pa, da se ga popolnoma ognem tudi v šoli in podučujem krščanski nauk raje v cerkvi kakor v šoli, kamor me vsaj ne bo hodil njegov učiteljski nasprotnik nadzorovat?

Izmed raznih le en vzgled, kaki sad rodi naša brezverska šola. Na A. že dolga časa ni miru. Ondotni g. učitelj ima že od nekdanj piko na g. župnika in mu nagaja, kjer more. Kolikokrat je že moral iti g. župnik v grdem kakor lepem vremenu k sodnji zagovarjat se, ker ga je učitelj tožil, seveda brez vspeha. In koliko tožb je že poslal zoper gosp. župnika na razne oblastnije tudi brez vspeha. Ko je videl, da nič ne opravi, si morda bralec misli, da je vsaj miroval. Kaj še! Hujskal je ljudi še bolj zoper duhovnega pastirja kakor prej, vsled česar je napravil veliko razprtijo v fari. Pretečeni mesec je pripikela njegova besnost do g. župnika do vrhunca. Kakor pripovedujejo ljudje po fari, zagrozil se je, da bo že tega f...a s poti spravil. Neko noč pretečenega meseca okoli 11. ure prihruje pred farovž, vpije in kriči in razsaja več ur, da je vse zbudil v farovžu. Hotel je dobiti g. župnika v roke, in le dvema možkima, ki sta ga ukrotila, se je zahvaliti, da se še kaj hujšega ni zgodilo. Zjutraj je vsa vás o tem govorila, da bi bil učitelj po noči g. župniku gotovo kaj naredil, ko bi mu onadva ne bila onemogočila. Akoravno je učitelj vedno hujskal ljudi zoper g. župnika, je bilo zdaj ljudem le preveč. Svetovali so g. župniku, naj nikar ne gre več v šolo, dokler je ta učitelj, ker ni več življenja varen. Gosp. župnik si res ne upa. Ob enem so krajni šolski svet in občinski močje vložili prošnjo na višjo oblast, naj se sedanji učitelj prestavi, sicer ne bo miru, in naznanili tudi vzroke.

Tak je sad brezverske šolske postave, ki je izbacnila duhovnika iz šole, učiteljem pa vdihnila tako predrznost. Kjer je namreč preveč nadzornikov, ni nobenega nadzorstva. Zadnji čas je, da se šola postavi zopet na versko podlago in se izreajo krščanski učitelji, potem bodo taki dogodki nemogoči.

Dnevne novice.

(† Gospod Karol Deschmann), o katerega smrti smo že včeraj sporočili, je bil porojen dne 3. januarja 1821 v Idriji. Oče njegov, Klemen, je bil v

Idriji c. kr. okrajnega sodišča aktuar ter zapustil leta 1824 vdovo, dva sina in dve hčeri. Brat njegov, Mihael, premožen in neoženjen trgovec v Ljubljani, je vzel zapuščeno družino k sebi, leta 1831 pa jo poslal v Solnograd, kjer sta se dečka v duhovniškem zavodu „Rupertinumu“ vzgojevala. Ko je varuh Mihael leta 1835 umrl, vrnila se je družina v Ljubljano, kjer je mlajši Karol dovršil gimnazijske nauke l. 1839. Na dunajskem vseučilišču se je sprva posvetil zdravništvu. Vsled daljše bolezni je popustil zdravniške nauke, obrnil se k pravnistvu ter leta 1849 kot pravniški doktorand vrnil se v Ljubljano, da bi nadaljeval privatne nauke. Ker je tedaj manjkalo gimnazijskih učiteljev, prevzel je na ljubljanski gimnaziji dne 16. marca 1851 mesto suplenta za naravoslovje. Dne 17. novembra 1851 je prišel na mesto Henrika Freyerja kot kustos deželnega muzeja, kjer je bil na pravem mestu. Ostal pa je še do leta 1856 v ožji zvezi z ljubljansko gimnazijo, ker je vodil tedanji poljedelski kurs, kateri so obiskovali največ bogoslovci. Pokojnik je bil po vsej deželi obče znana oseba. Leta 1861 je bil izvoljen v mestni zastop, v deželni in državni zbor. Ud mestnega zbora je bil do leta 1883 od leta 1871 do 1873 je bil mestni župan. Dne 20. aprila 1873 je dobil red železne krone tretje vrste. Isto leto so ga kmečke občine Kočevje, Žužemberk, Trebnje, Mokronog in Rateče izvolile v državni zbor, katerega član je bil do leta 1879. Ud deželnega zbora je bil do zadnjega. Deschmann je bil poleg tega c. kr. konservator za umetne in zgodovinske spomenike na Kranjskem, častni član „Società Adriatica“ v Trstu, dopisujoči član c. kr. geološkega državnega zavoda na Dunaji in Senkenbergove naravoslovne družbe v Frankobrodu, načelnik muzejskemu društvu in sekcije „Kranjska“ planinskega društva, častni meščan Tržiča in Kočevja itd. — Pogreb bode jutri popoldne ob 4. uri. Deschmann je bil učenjak v svoji stroki, smemo reči prvi strokovnjak na Kranjskem kot botanik, geolog in prèhistorik. Floro kranjske dežele in njeno prezgodovino je gotovo najbolje poznal. Deželni muzej je obogatil z mnogimi prelepimi zbirkami, v mnogih spisih je dokazal svojo naravoslovsko učenost. Kot učenjaka so ga čislali tudi mnogi vnanji veljaki. Te kratke vrstice naj zadostujejo v dokaz, da smo i mi spoštovali pokojnega Deschmanna kot moža znanosti, akoravno je bil dolgo vrsto let hud nasprotnik našim narodnim naporom in glavni steber nemške stranke v deželi, vendar pa je ljubil kranjsko rojstveno svojo deželo. Kot slovenskega pisatelja ga je opisal v denšnjem listku marljivi naš slovstveni zgodovinar, na kar opozarjamo naše čitatelje.

(Prečastiti gospod Josip Marn.) častni kanonik, c. k. gimn. profesor, konz. svetnik itd. v Ljubljani, pristopil je podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaji kot podpornik ter poslal društvu pet glđ. Srčna hvala požrtvovalnemu domoljubu!

(G. J. Ile.) c. kr. policijski komisar na Dunaji, pristopil je kot podpornik podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji. Bog ga živi!

(Ustanovni zbor „Slovenskega društva“.) Včerajšnje poročilo „Sl. Naroda“ ni popolnoma objektivno. Umestno je bilo, da je g. Vošnjak otvoril zborovanje in pozdravil zborovalce; temu ni nihče ugovarjal. Navada pa je pri vsakem osnovalnem zborovanji, da začasno predseduje starosta navzočnih, dokler se ne izvoli pravi predsednik. In le to smo uljudno zahtevali. Gledé tiskane liste kandidatov moramo konstatovati, da so mnogi gospodje, ki se še nikdar niso prištevali „Slovenčevi“ stranki, izjavili se, da je tako postopanje preveč brezozirno, kajti z ozirom na tako pomenljivo društvo bi se morali prej dogovoriti o kandidatih. Dva odlična gospoda, ki sta bila na listi, sta stoprv pri zborovanji slišala vsa imena kandidatov. Torej je bila lista nekaj „fait accompli“ najožjih somišljenikov. Konečno ni res, da je „Slovenčevi“ stranki med obedom množil se apetit. Sprva se je naša stranka, da ostanemo pri izrazu „Narodovega“ poročevalca, odločno izrekla proti g. dr. Vošnjaku; ko pa je bil upor od nasprotne strani le preodločen, volila je manjše zlo in tudi ona vsprejela med kandidate g. dr. Vošnjaka, da bi dosegla sporazumljenje. To pa je „Narodov“ poročevalec z namenom zamolčal. Naša stranka je priporočala poleg četverih svojih pet gospodov, katerih doslej še nismo prištevili svojim somišljenikom.

(Slovensko gledališče.) Zadnjo nedeljo se je predstavljala prvokrat izvirna veseloigra „Pene“,

Pisatelj, ki se skriva za imenom J. Skalea, je v igri narisal nasprotno podobo državnega poslanca, čegar nepošteno delovanje je nekda na Dolenjem Štajerskem še v živem, a slabem spominu. Neznani nam pisatelj kaže spretno pero in gotovo ni ta igra prvo njegovo delo na slovstvenem polju. Vendar pa ta igra ne bo dosegla posebnega uspeha, ako je pisatelj na mnogih krajih ne predela. Mnoge epizode v dejanji so polne zdravega in naravnega humorja, manjka pa dejanju neke višje vodilne misli, ki se koncem dejanja zgubi v pesku. Svetovali bi g. pisatelju, naj jo nekoliko predela, vlije v jasnejšo obliko in bolje konča, in smel se bo podpisati s pravim imenom. Vsi igralci so se na vso moč potrudili, da so izborno igrali; gledališče je bilo dobro obiskano.

(Županstvo v Sodrašici) nam poroča dne 8. t. m., da je občinski zastop v svoji seji dne 22. februarja tega leta imenoval jednoglasno visokorodnega gospoda deželnega predsednika barona Andreja Winklerja in blagorodnega gospoda Josipa Gorupa, veleposestnika na Reki, častnima občanoma.

(Za „Sokolski dom“) je daroval znani tržaški rodoljub gosp. Ivan Šabec 100 gld.

(Osebnosti.) C. kr. okrajni glavar v Logateci gosp. dr. Karol Russ je poklican k c. kr. namestništvu v Gradec; na njegovo mesto pride novomenovani okrajni glavar gosp. dr. Mihael Gstettner. — Imenovani so pri rudniku v Idriji: gosp. Vencel Oppl rudniškim oskrbnikom, gospod K. Svoboda inženirjem in gosp. Jaroslav Bloudek pristavom.

(Utopljenec.) Danes jutraj so pri Fužinah potegnili iz Ljubljane mrtvega bivšega trgovca v Novem Mestu, zadnji čas paznika v prisilni delavnici, Karola Seidla, katerega so pogrešali od 28. decembra m. l.

(Popravek.) Telegrami so večkrat tako neumevni, da je čisto nemogoče, po besedi jih prevesti. Tako naj se čita včerajšnji telegram iz Londona: Našli so pisma bivšega premierja Chachmer Lachmunda itd.

Telegrami.

Trst, 11. marca. Zasebne vesti poročajo, da je v Milanu umrl Pavel Ferrari, prvi italijanski dramatik sedanje dobe.

Dunaj, 12. marca. V zbornici poslancev je vlada predložila postavo o gradnji železnice Jaslo-Rzeszow na državne troške (proračun 5½ milijona). V specijalni debati je bil sprejet naslov „osrednje vodstvo“ ministerstva notranjih zadev.

Budimpešta, 11. marca. „Nemzet“ odločno preklicuje vest o pripravih za zasedanje Srbije ter pravi, upati se sme pri današnjih razmerah, da se bodo nemoteno ohranili sedanji odnosi mej Avstrijo in Srbijo.

Pariz, 12. marca. Vlada je včeraj predložila zbornici predlog, da se izročé sodišču senator Naquet in poslanci Laguerre, Laissant, Turquet. Zvečer se je pripeljal nadvojvoda Aumale v Calais.

Odprto pismo

šentvidskim faranom pri Zatičini.

Podpisani Vas vse šentvidce prelepo prosim, da bi odnehali vže jedenkrat od vsega sumničanja, opravljanja, obrekovanja in grdenja svojih domačih duhovnikov. Odločno obsojam postopanje vseh onih, kateri grde s pesmami, hudobnimi pismi in besedami svoje dušne pastirje. S takim in enakim postopanjem kopljejo taki ljudje sebi in drugim le jama, v katero morajo gotovo pasti prej ali slej. Spolnite, lepo Vas prosim, to-le moje prošnjo: Molite raje in obilneje za svojega dušnega pastirja; poslušajte in ubogajte ga zanaprej toliko bolj, kolikor bolj ste ga žalili do zdaj. Ako uslišite to mojo prisrčno prošnjo, Vam bodem vedno hvaležen. Tudi jaz bom storil od svoje strani, kar bo v moji moči, ter prosil ljubega Boga za Vas in za Vaše duhovnike, da bi Vsemogočni utolažil vsa razdražena srca, da bi se tako dolgo vže pogrešani mir v faro zopet povrnil. Ker mi drugim potem ni možno Vam izpregovoriti, storil sem to po časopisu.

Fran Groznik,
bivši šentvidski benediktin.

Umrli so:

8. marca. Elizabeta Tertnik, gostija, 76 let, Krakovske ulice št. 13, vsled zamotanja črev.

9. marca. Leopoldina Mali, železniškega uradnika hči, 11 let, Poljanska cesta št. 18, jetika. — Ivan Fink, c. kr. policijski agent, 61 let, Soteska št. 10, vsled otrpnenja pljuč. — Marija Štupica, gostija, 83 let, Kolodvorske ulice št. 13, vsled otrpnenja pljuč.

10. marca. Vekoslav Jeršek, delavčev sin, 1 leto in 2 dni, Dunajska cesta št. 7, božjast. — Koradič, soproga knjigovodje, 30 let, Gradišče št. 4, vsled notranjega krvavenja.

V bolnišnici:

7. marca. Jakob Zupančič, zidar, 50 let, vsled raka v želodec. — Marija Gorjanc, gostija, 67 let, vsled šena na obrazu.

9. marca. Lovro Štrukelj, gostič, 60 let, vsled raka na jetrah. — Marija Korošin, gostija, 62 let, vodenica.

Tuji.

10. marca.

Pri **Maitcu**: Popper, trgovec, z Dunaja. — Danzinger, Rosenberg, trgovec, z Dunaja. — dr. Stepišnik iz Kranja. — Lodner, trgovec, iz Budimpešte.

Pri **Sonu**: Josip Ferjančič, kontrolor, iz Celovec. — Corda, potovalec, z Dunaja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Plevnik, stavbinski risar, iz Grada.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
7. u. jut.	733.1	2.6	brezv.	oblačno	13.00
11. 2. u. pop.	731.8	6.8	sl. zap.	"	dež
9. u. zveč.	731.1	5.2	"	megla	

Srednja temperatura 4.9° C., za 2.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

12. marca.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 15 kr.
Sreberna " 5% " 100 " " 16%	83 " 75 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	111 " 45 "
Papirna renta, davka prosta	99 " 25 "
Akcije avstr.-ogerske banke	890 " " "
Kreditne akcije	302 " 75 "
London	122 " 90 "
Srebro	— " " "
Francoski napoleond.	9 " 62 "
Cesarski cekini	5 " 69 "
Nemške marke	59 " 45 "

Zahvala

zavarovalni družbi za življenje „The Gresham“ v Londonu.

Gosp. dr. Ferdinand Erschen, okrajni zdravnik v Črnomlju se je na korist svoji družini pri zgorajšnji družbi zavaroval.

Vsled njegove smrti je glavni zastopnik v Ljubljani, gospod Gvido Zeschko, s posebno točnostjo se pred določenim rokom izplačal zavarovani znesek z deležem dobička.

To točno postopanje naznanjam javnosti ter se toplo zahvaljujem, to pa zaradi tega, da vsakateremu posebno priporočim, naj sklene s to družbo zavarovanje.

GRADEC, dne 8. marca 1889.

(1)

Beti Erschen.

Službo cerkovnika ali organista

ali pa obe skupaj išče neoženjen mož, kateri je že več let opravljal enako službo. Izurjen je tudi v vrtnarstvu in sadjarstvu (zlasti cepljenju in obrezovanju) ter bi nastopil v slučaju, da ne dobi kmalu prve službe, tudi službo

vrtnarja,

četudi samo za nekaj časa. — Službo nastopi lahko takoj. — Naslov pové upravništvo. (3—3)

Zaloga zanesljivo dobrega črnega vina

Istrijanca razne vrste (6—6)

je na ponudbo častitemu občinstvu.
— Kje? pové upravništvo „Slovenca“.

—————

IZVETEN MĚD
pravi garantovani pitavec
se dobiva
v zabojskih po 5 kil. a kilo 50 kr. in zabojsček 30 kr.
proti predplačilu ali poštnemu povzetju pri
Oroslavu Dolencu,
svetarji v Ljubljani.
(10-9)

Diseldorfske oljate barve v tubah.
Akvaralne barve mokre in suhe.
ADOLF HAUPTMANN,
prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneža in laka
v
Ljubljani.
Pisarna in zaloga: Šolski drevored 6 (semeniščno poslopje).
Filijala: Slonove ulice 10-12
priporoča slikarjem, dijakom, stavbenim in pohištvenim mizarjem, likarjem kakor sploh p. n. občinstvu svoje priznane izvrstne izdelke ter pošilja na zahtevanje cenilnike zastoj in franko.
Oljate barve v ploščevinastih pušicah le najboljše vrste, posebno pripravne za razprodajalec, po znižanih cenah; v dežah od 25 klgr. naprej primerno ceneje.
Kupovalcem večjih množin prednostne cene.
Vse vrste slikarskih in likarskih čopičev in slikarske patrone.
Specialiteta: Ultramarinmodra in zelena barva.

Izvrstno sredstvo

zoper kašelj, hripavost, kakor tudi izborno brnilno sredstvo zoper davico, bolezní v grlu, pljučnih vejah in pljučah so (20—18)

protikataralične kroglice,

koje izdeluje lekarnar **Piccoli v Ljubljani**, Dunajska cesta. Njemu naj se pošiljajo tudi zunanja naročila, koja izvršuje proti povzetju izneska. Škatljica 20 kr.

Kroglice iz sladnega ekstrakta, salmiaka, ekstrakta sladkih koreninc, sleznega testa, poprove mete in santonina v škatljicah po 10 kr. Pri večjem nakupu rabat.

V najem se o sv. Juriju oddá

Martanova hiša

v Medvodah.

Hiša je jako prostorna, pripravna za gostilno in primerna za poletna stanovanje.

Več o tem se izvé pri Josipu Jarcu v Medvodah. (3—3)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Brata Eberl,
izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.
Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,
za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.
priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.
Posebno priporočilne za prekupee so oljate barve v ploščevinastih pušicah (Bleichbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firnežu najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.
Cenike na zahtevanje.
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Odlikovan: 1873, 1881.

Josip Deiller,

tovarna za cerkveno blago in razprodaja
— cerkvenih oprav —
na Dunaji VII., Zieglergasse 27.

Zastopnik Franc Brückner.

Proti gotovi naročbi se najtočneje izvršujejo vsakovrstne

cerkvene oprave

kot: kazule, pluviali, dalmatike, velumi, štole, baldahini, zastave itd., kakor tudi

celi ornati.

Odlikovan: 1873, 1881.